

דמיון לעצם השתוול על פLAGI מים שיש בו זו בחינות מה אילן אית בית שערשין, מה אילן יש בו שרשים בנגד התפארת שהיא שורש הוקן ואית בית קלייפין ויש בו קליפה והיינו בנגד הגבורה שמלבשת את האילן מצד הדין, ואית בית מוזח ואית בו מוח בנגד החסד שהוא המוח הפנימי המתפשט בכל האילן, ואית בית ענפין ויש בו ענפים בנגד המלכונות המתפשטות בכל צד בענפים, ואית בית טרפין ואית בית פרחין ויש בו עלים ופרחים בנגד הנצה והוות, ואית בית איבא ויש בו פירות בנגד היסוד העושה פריות. **שבועת** זינין אילין, סלקין לשבעה עשר, לשבעין ושבעה מינים אלו הם עולים לשבע פעמים עשר בלוור לשביעים ספירות כי כל ספירה מהם כוללה מעשר והוא בנגד שבעים פנים לתורה. **אוף מלין דאוריתא** כך גם דברי התורה הקדושה יש בה שבע בחינות **אית בהו פשطا דקרא**. יש בה פשטי התורה **דרשא** דרישות הפסוקים. **רמו דקא רמיין** רמז שרמו בדברי התורה **חכמתא** חכמה היא חכמה הסוד. **גימטריאות** גימטריות האותיות והתיבות. **ריזין טמירין**. **ריזין סתימין אילין על אילין** סודות נעלמים סודות סתומים אלו על אלו. **פסול ובשר**. **טמא וטהור**. **איסור והיתר** הם דיני התורה. **מכאן ולהלאה, מתרפשתאון ענפין לכל סטר** מכאן ואילך מתפשטים הענפים לכל צד. **והיה בעז וקדאי** ואם כן ודאי שראו שלומד התורה יהיה כען הכלול בכל בחינות אלו, **ואילו לאו איהו חכם בחייבתא** ואם אינו כלל בכלל אין הוא חכם בחכמת התורה בראיו.

אפילו בזמן שהדין תלוי בעולם וניתן רשות למשחית ולהבל הקב"ה מצווה עליהם שיעזבו את העוסקים בתורה

תא חוי, במא חביבין אינון דמשתקל בואריתא קמי קדרשא בריך הוא בא ראה כמה חבאים העוסקים בתורה לפני הקב"ה, דאפילו ביום נא דין נא תליא בעלה מא, ואתייהיב רשו למחבלא לחבלא שאפילו בזמן שהדין תלוי בעולם וניתן רשות למשחית להשבית ולהבל, קדרשא בריך הוא פקיד ליה עליזויהו, על אינון דקא משתקל בואריתא הקב"ה מצווה עליהם שיעזבו את העוסקים בתורה. וחייב אמר ליה קדרשא בריך הוא ובר אמר הקב"ה למשחית, כי תצור אל עיר, בגין חובי חזון סגיאין דחטאנן לקמא, ואתחייבו בדין ימים רבים, מאי רבים כמה הם ימים רבים. (תלחתא יומא, דא בתר דא, אקרי ימים רבים, אוף הכא כי תצור אל עיר, ימים רבים) (תלחתא יומא, דא בתר דא, אקרי ימים רבים, אוף הכא כי תצור אל עיר, ימים רבים) **תלתא יומין, דא בתר דא, דאשתחמודע דבר במתא.**

שלשה ימים זה אחר זה שנודע שיש דבר בעיר כלומר שיש ג' מותים בג' ימים רצופים (כמובואר בגמרה תענית כא) זה ימים רבים **מנלן דימים רבים תלתא יומין אינון** מנין לנו שלשה ימים הם ימים רבים, **דבתיב מהכתבוב,** (ויקרא טו) **ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים.** וכי ימים רבים **אינון** וכי צריך שיזוב דמה הרבה ימים בלי גבול. **אלא תלתא יומין דא בתר דא, אקרי ימים רבים** אלא שלשה ימים זה אחר זה שראתה דם

הם ימים רבים ובהם היא נקראת זבה גודלה. **אָוֹפַ חֲכִי כִּי תְצֻור אֶל עִיר יְמִים רַבִּים,** **תֵּלְתָא יוֹמִין דָא בְּתָר דָא,** **דָא שְׂתַמוֹדָעָא דָבָר בְּמַתָּא.** קר גם כאן שכותוב כי לצורך את עיר רבים הינו שלשה ימים שנודע דבר בעיר כבר נחשב לימים רבים **תָא וְאַפְקִיד לְךָ עַל (כל) בְּנֵי בֵיתִי** אומר הקב"ה למשחית בא ואצווה אותו על בני ביתו. **לֹא תְשַׁחֵית אֶת עַצָּה, דָא תַּלְמִיד חָכָם דָּא אִיהוּ בְּמַתָּא,** **דָא יְהוּ אַיְלָנָא דְּחַיִּים, אַיְלָנָא דִּיחַיְבָ אַיְבֵין** ומזהו אותו לא תשחית את עצה הוא התלמיד חכם שבעיר שהוא אילן החיים אילן העושה פירות לומד ומלמד תורה לציבור ומלמדם דרך ה'.

לא תשחית את עצה זהו תלמיד חכם הנוטן עצה לבני העיר להנצל מהדין **דָבָר אַחֲר אֶת עַצָּה** פירוש אחר למה שאומר לו לא תשחית את עצה שאין פירוש 'עצה' אילן, אלא 'עצה טובה', **הַהוּא דִּיחַיְבָ עַיְטָא לְמַתָּא, לְאַשְׁתַּזְבָּא מִן דִינָא, וְאַוְלִיפָ לְזֹן אַרְחָא דִּיחַבּוֹן בְּהָ** והיינו התלמיד חכם הנוטן עצה טובה לבני העיר להנצל מהדין ומלמד אותם את ההורק ילכו בה, **וְעַל דָא** ועל זכות זו שיש לו לא תשחית את עצה **לְגַדּוֹת עַלְיוֹ גְּרוֹזָן, לְגַדּחָא עַלְיָה דִינָא,** לנדווח עליו דין ולא **לְאוֹשְׁטָא עַלְיָה חַרְבָּא מַלְהַטָּא, חַרְבָּא מַשְׁנָנָא** ולא תושיט עלייו חרב מלהטה וشنונה (קיזו), **הַחַיָּא דְקַטְלָא לְשָׁאָר אִינְשִׁי**

[קיזו] וביאר הרמ"ק שבמנפה יש ב' מיני כלומר שנייתן רשות למשחית להרוג את מתים, יש אותם המתים לפי מספר ובשם פלוני ופלוני, אבל יש עוד שנייתן לו רשות

ה לימודי

דעתם היא החרב ההורגת בדבר את שאר בני העולם, ולמה לא תגע בו בחרב **בַּי** מפניהם תאכל. וכי **ההוא מחבלא אכילת מניה** ויש לשאול וכי המשחית אוכל מה תלמיד חכם זהה, **לא אלא כי מפניהם תאכל, היה טנרא תקיפה,** היה **דכל רוחין תקיפין וקדישין נפקין** מנגה ומשיב שודאי לא נאמר זה על המשחית שאוכל מהות'ח אלא על המלכות שהיא סלע חזק שממנה נחצבות הנשומות וכל הרוחות החזקות והקדושים יוצאות ממנה והיא האוכלת ממנה, **دلית הנאה ותיאובתא לרוח קדשה בהאי** עלמא, **אל אורייתא דההוא זבחה** כי אין הנאה ותשואה לרוח הקדושה בעולם זהה אלא בתורה של אותו הצדיק, **ביבוכו איהו מפרנס לה,** **ויהיב לה מזונא בהאי עלמא, יתר מפל קרבניין** **דעתם** כביבוכו הוא המפרנס אותה ונוטן לה מזון בזה העולם יותר מכל הקרבות שבעולם.

אור הרשב"י

שיסתירו עצם שלא להראות לפני מלאך המות כדי שלא יהיו מאותם שנאמר בהם ויש נספה بلا משפט וכו' שהרי אם היה נמסר שמותם למלאך המות מה יועיל מה שיסתתרו. ואם כן למה צריך שיסתתרו הרי בלאה הקב"ה מצוה את המשחית שלא יגע בת"ח بلا משפט.

ותירץ הרמ"ק שיש לומר שבערך דום לא היו רבינו אלעזר ורבי אבא בבחינת "ען השדרה" שעלייו מזהיר הקב"ה שלא יגע בצדיקים. עבד' וחדרים מבהילים.

להרוג بلا משפט כמו שכחוב יש נספה بلا משפט ומה שאנו רואים תלמידי חכמים המתים במנפה אלו אותם שניתן לו רשות ונמסר לו שמותם, אבל אלו שלא נוכרו שמותם הקב"ה מצווה את המשחית עליהם שלא יספה אותם עם אותם הנספים שלא במשפט.

והקשה הרמ"ק והלא ראיינו בפרשת תרומה שאמר רבינו שמון לרבי אלעזר בנו ולרבי אבא אטומירו גרמייכו וכו' בלומר שיסתירו עצם מפני המגיפה, ובברכה הכוונה

ה לימודי היומי